

BODI ČLOVEK!

Stražar pravi: "Prišlo bo jutro, četudi je noč!" (Iz 21,12)

UVODNIK / Kje je "oprosti" slovenske Cerkve?

Teža in moč ponižnosti

Pred mesecem dni sem se odzval na prošnjo prijateljice, ki me je povabila na pogovor v svoj razred v gimnazijo. Sicer prvenstveno za pogovor o evtanaziji, vendar pa je bilo jasno, da je vedno priročno predstavniku Cerkve postaviti še kakšno vprašanje, ki te žuli v zvezi z njo. In takih vprašanj je v Sloveniji vse več in več. Tako me je nekdo tudi vprašal, zakaj se Cerkev ni opravičila za svoje grehe. "Saj se je", sem hitel razlagati, "papež se je leta 2000 opravičil za vse hudobije Cerkve". Seveda odgovor ni bil zadovoljiv. Po kratkem premisleku sem vedel, zakaj. Če ne drugega, se je v teh dvanajstih letih nabralo toliko kočljivih in sramu vrednih dejanj slovenske Cerkve, da opravičil in prošelj za odpuščanje verjetno nikdar ne bo dovolj. A te besede tako težko zdrsejo z jezika slovenske Cerkve, čeprav jih ponavljamo na začetku vsake maše: "... in vam, bratje in sestre, priznam, da sem grešil..." Res, malce pogrešam, da bi kdaj iz ust tudi katerega slovenskih predstavnikov brez kakršnega koli opravičevanja z okoliščinami ali primerjanjem z drugimi slišal obsodbo stvari, ki so v naših vrstah napačne, grešne, tudi pohujšljive. Recimo tako, kot se je za pasivnost Cerkve pri izgonu koroških Slovencev pred dnevi opravičil krški škof Alois Schwarz: "Predstavniki Cerkve niso vedno ljudem izkazovali tiste pozornosti, ki bi bila primerna trpljenju. Tako vas naprošam: odpustite tudi Cerkvi". Je nas tega sram? Nas je sram biti ponižni,

kar pomeni priznati in pokazati svojo realnost? Morda gre za to, da se s tem, ko se Cerkev pokaže drugim kot ranljiva, izgublja njen ugled brezmadežnosti in "pridnosti" ter moč in mogočnost, ki ju ugled omogoča. Da se izgublja sloves, ki ga je nosila slovenska katoliškost. A to se dogaja. Tudi brez priznanja majhnosti in grešnosti. Le da se poleg vsega tega izgublja tudi njena verodostojnost in zgled, ki je najmočnejši prav takrat, kadar je človek najšibkejši. Kadar človek nosi rane, tako kot njegov Odrešenik. Da, na križu, na znamenju odrešenja, visi ranjeni Bog. Ne brez razloga. Njegova ranljivost vzbuja bližino med njim in nami. Človek namreč ne more k sebi, v svoje rane sprejeti nekoga, ki je neranjiv, ki je brezmadežen. K sebi lahko spusti le nekoga, ki ima rane kakor on. Kajti le kdor je izkusil, kaj pomeni biti ranjen, lahko razume njegove rane, le tisti mu je lahko blizu, le tisti lahko pomaga in ga ima rad. Le tisti mu lahko govori o Bogu, ki ljubi in ki odpušča. In ki s tem odrešuje. Tudi naše rane, tudi naši grehi, tudi naša majhnost in ranljivost so pot drugih ljudi do nas in do Boga. Naša ranljivost, naša resničnost. Če namreč lahko kaj danes prepriča sodobnega človeka, če lahko čemu verjame, potem je to ranljivost. Ker je resnična. Ker je človeška. In ker je tudi Božja. Naša trdnost je resnica. Naš ugled je ranjeni Bog. Naša moč je ljubezen.

Marko Rijavec

Foto M. Rijavec

Dialog v pluralizmu ali nasilje nevtralnosti in nihilizma?

Vloga kristijanov v krizi sedanje civilizacije

Vsaka civilizacija stoji na določenih vrednotah, ki jih zagotavljajo tisočletja stare kulture, religije, duhovnosti in filozofije, bodisi, da je to konfucianizem na Kitajskem, budizem v Indiji, Islam v arabskih državah ali krščanstvo v Evropi. Danes seveda omenjene religije niso več tako lokalizirane kot v preteklih stoletjih, ker živimo v globalnem svetu, kjer prihaja do velikih migracij. Zaradi tega smo se znašli v velikih težavah, toda to ni edina težava, ki je seveda rešljiva in omogoča celo nove izzive in možnosti za medsebojni dialog, nenasilje, spoštovanje in ljubezen, kar je zapisano v DNK vsake resnične kulture. Problem je drugje: naše civilizacije se polasča posmeh vsem naštetim in še mnogim drugim religijam, duhovnostim in filozofijam. Posmeh, ki vodi v nihilizem in zaničuje vsako povezanost s preteklostjo. To pa že poznamo iz preteklosti: kot da se je Jugoslavija začela l. 1945, kot da se je EU začela z Rimsko pogodbo l. 1950 ... Je otrok, ki pozabi na svoje starše, jih nikoli ne obišče in se jih niti noče spominjati, odrasel? Ali pa je z njim nekaj hudo narobe? Človek, ki ne ve več, zakaj živi in kaj je smisel življenja, je v veliki krizi. Vse, kar zmore, je le še ugotavljanje trenutnih dejstev, izredno hitro reagiranje na vabe potrošniškega marketinga, iskanje sreče v stvarih, ki bodo končale na smetiščih zgodovine. Ta drža pa je seveda povezana z veliko mero frustracij, obupa, zagrenjenosti in osamljenosti, ki pa se po drugi strani v družbi lahko kaže tudi kot nasilje.

Kristjani priznavamo laično državo in pluralizem, nikakor pa se ne moremo sprijazniti s povečevanjem tistih rešitev, ki v družbo vnašajo totalitarizem, prevlado določenih ideologij in praks, ki vstopajo v

vrednote zagovarjali tako v zasebnem kot javnem življenju.

Foto M. Rijavec

Je otrok, ki pozabi na svoje starše, dozorela osebnost?

Kristjani smo prepričani, da sedanja kriza ni le finančna in gospodarska, temveč v prvi vrsti kriza naše civilizacije, ki je nastala zaradi napačnih pogledov na človeka in družbo. Če "samopreseganje" zamenjamo s

"samouresničenjem", če živimo kot novodobni Prometeji in Narcisi, se nujno, seveda v veliko večjih razsežnostih, ponavlja to, kar so izkusili že naši predniki: strašna kazen! Človek, ki pozabi na to, kdo je, kakšno je njegovo dostojanstvo, je nujno kaznovan. Žal je mnogokrat z novo "barbarsko" kulturo potrošništva povezana tudi znanost. Pravzaprav ugotavljamo, da je v preteklosti

različnih ugotovitev, ki si med seboj nasprotujejo, čeprav proučujejo isto stvarnost. Tako nekateri znanstveniki trdijo, da se naš planet segreva, drugi, da ohlaja. Eni znanstveniki ugotavljajo, da ima otrok ugodnejše pogoje v istospolnih partnerskih skupnostih, drugi temu odločno nasprotujejo. Komu verjeti? Torej znanosti ne moremo slepo zaupati, ampak

je potrebno do nje vzpostaviti kritičen odnos. Postavlja se nam torej kopica vznemirljivih in svetih vprašanj. Katera je največja nevarnost naše civilizacije? Kdo lahko spregovori o dostojanstvu človeka? So moderne psihologije in filozofije res našle boljše rešitve, kot tisočletja stare kulture? V čem so razlike med sodobnim znanstvenim pogledom na človeka in pogledom, ki ga nudijo religije? V čem so izboljšave, ali pa gre morda celo za "nazadek" in izključitev pomembnih vidikov, kar nam sedaj onemogoča celovit in jasen pogled? Kaj z nami počne oblast? Mar se oblast ne boji močnih državljanov, ki razmišljajo in so kritični? Katere sile skušajo v nas vcepiti strah, omrtvelost, zaspianost, dremavost, anestezijo...? Na kakšen način nas kdo uspava? Se temu sploh še lahko upremo? Kako se bomo uprli? Kaj lahko storimo sami, kaj le skupaj? Kdo nam bo pomagal?

Bogdan Vidmar

Luca je bil gej, zdaj pa je z njo. Luca govori s srcem na dlani. Luca pravi, da je drug človek" (Povia, Luca era gay). Ko je Luca Di Tolve 17. februarja 2009 na festivalu v Sanremu zaslišal te besede, se je stresel, saj je na odru gledališča Ariston Giuseppe Povia pel zgodbo njegovega življenja. Luca je bil gej, zdaj pa to ni več. To je bil od trinajstega do enaintridesetega leta, počutil pa se ni nič več kot "lep kos mesa". Če ga povpraša po številu partnerjev, ki jih je menjal v tistem obdobju, mu pogled upade, zatem pa odgovori: "Vsi po dva na teden", kar pomeni nekaj manj kot 1900 v vseh letih. To ga postavlja še stopnično više od kantavtorja Franca Califana, četrdesetletnjega ljubaznega ulovih, ki je tudi sam začel pri trinajstih letih in mi je priznal, kako je v življenju bil s kar 1500 ženskami. Težava je le v tem, da se je "Kalif" (it. il Califio, Califano vzdevek), ko je navedel to približni izračun, že bližal sedemdesetemu letu svojega življenja in se še vedno pridno trudil v tem poslu, Di Tolve pa je za vedno prenehal teči za moškimi, in sicer že pred skoraj desetletjem.

Luca, 39-letni Milančan, je sedaj poročen s Tereso, 35-letnico iz Bergama, z vzdevkom Terry, zdravstveno delavko v nekem domu za ostarele, ki pa je pustila delo, da bi bila ob svojem možu. Le-ta je okužen z virusom HIV, imel je hepatitis, vsak dan mora pogoltniti po 12 tablet; žena mu pomaga tudi pri delu v Skupnosti Lot (it. Gruppo Lot), poimenovani po Abrahamovem nečaku, ki je zbežal iz Sodome, preden je bilo mesto pokončano, ko sta: "od Gospoda, z neba, deževala žveplo in ogenj", kakor pripoveduje Prva Mojzoseva knjiga. Da bi spremljal združenje, ki ga je ustanovil, pa je Luca občin, kjer je zaposlen kot varnostnik, zaposil za dveletno časno prekinitveno delo, zdaj pa z ženo potuje po vsej Italiji (sam sem ga našel v Pescari, v župniji sv. Katarine Sienske), da bi svojo zgodbo povedal mladim, ki bi radi, kakor on sam, spremenili svoje življenje.

Luca Di Tolve

"Nikoli nisem pomislil na homoseksualnost kot na bolezen".

znani modni oblikovalci, skupaj z Naomi Campbell, Flavio Briatorejem in Seanom Combsom, ameriškim raperjem, boljce poznamim pod pseudonimom Puff Daddy (P. Diddy, Diddy, op. prev.). Odkar Luca Di Tolve ni več gej, so vsi proti njemu, zlasti od takrat, ko je zbral pogum, da zapiše črno na belim svojo zgodbo na 248 straneh knjige *Ero gay* (Bil sem gej - 10. aprila je izšla tudi v slovensčini pri Založbi Emanuel), ki jo je izdala založba Piemme, s podnaslovom *V Medugorju sem spet našel samega sebe* (A Medugorje ho ritrovo me stesso). Avtor je več kot pretrčan, da je prav tista Devica Marija, ki se je pred tridesetimi leti prikazala šestim vidcem v hercegovaški vasi, na začetku tistega, kar on pojmuje kot pravo odrešenje. V poštnem nabiralniku je našel smrtno grožnje, tako da je danes priporan v to, da nikomur ne razkrije lokacije svojega bivališča. Ko pričuje po Italiji, ga morajo varovati posebne policijske enote (Digos) in orožniki. V Bresciji ga je v Diakoniki hiši (Casa dei diaconi, glavnem stanu stalnih diakonov te škofije) obklopio kakih 200 podpornikov združenja Arcigay, pod vodstvom Aurelia Mancusa, državnega predsednika združenja, in častnega predsednika Franca Grillinija, nekdanjega parlamentarca in zgodovinskega

Pri kateri starosti ste odkrili, da ste drugačni? V dobi hormonov. V srednji Soli (to bi bil v Sloveniji Sesti

Pri Založbi Emanuel je 10. aprila izšel slovenski prevod Lucove knjige "Ero gay". To je prva tuja izdaja.

razred devetletke, op. prev.) sem začutil neuklonljivo privlačnost do sošolca v klopi, Paola. Moja mati me je peljala k

Castilla, najbolj transgresivnem lokalu v Milanu, izbrali za "Mr. Gay". Ta lokal se danes nudi "mišičaste in postavne fante" in "najboljše transesualne plesalke". Dve leti je bil v upravi milanskega Arcigay. V združenju je posebej skrbel za turizem. Organiziral je križarjenja in počitnice za geje, ki so jih oglaševali v revijah Adam in Babilonia, dveh najbolj trendovskih revijah homoseksualne skupnosti. Leta 1996 je, v dogovoru z Državnimi železnicami (Ferrovie dello Stato), organiziral poseben vlak, ki naj bi gejevske aktiviste iz ce-

dvema psihologoma, ki sta podala enako diagnozo: "Je homoseksualec, to je samo treba sprejeti". Televizija in preostane kmeti sta mi govorila isto stvar. Bilo je, kot da bi mi pustili pristo pot. Brž sem se podal k iskanju še drugih, ki bi bili takšni kot jaz. Kakšen izvor pa ima vaše nagnjenje? Globok vzgib, ki nekoga vodi k temu, da sprejme homoseksualno vedenje za svoje, je vedno enak - prevzemanje moških značilnosti, ki jih nekomu ne uspe izraziti v sebi. Imel sem mambo, ki je bila anksiozna in zatiralska, čeprav na ljubeč način. Poročila se je pri 17 letih. Takrat je moj oče delal pri Ri-Fi, glasbeni hiši Mine in Fredda Bongusta (za prvo lahko z gotovostjo trdim, da je bila najpopularnjša italijanska glasbenica 70. in 80. let, še danes velja za legendo italijanske zabavne glasbe, tudi drugi pa je bil zelo priljubljen, op. prev.). Nikdar ga ni bilo doma, kadar pa je bil, se je kregal. Končno sta se razšla. Pri šestih, sedmih letih, me je mama pošiljala v Solo, oblečenega v "špichoze" (oprijete elastične hlače, op. prev.). "Si fant ali punca"? so se sošolci norčevali iz mene. Da bi se prepričali, so mi s silo slekli spodnjice. Kaj narediš, kadar te skupina tebi enakih zavrne? Končaš med dekletki. Imel sem tudi same učiteljice. V srednji Soli (v Sloveniji od 6. do 8. razreda, potem se nadaljuje Solanje na t. i. višjih šolah, kar so v Sloveniji srednje šole, op. prev.) je bila celo za športno vzgojo učiteljica.

Ko ste prekinili Solanje, ste tako postali prostitut? Bil sem na plečih drugih. To je precej razširjena navada v gejevskem okolju. Spoznal sem Riccarda, milanskega tridesetletnika, ki je bil sin nekoga milijardierja. Delal je pri zlatarici in modni industriji. Modnim oblikovalcem me je predstavljal kot svojega fanta. Na moj račun je vsak mesec položil tri milijone in pol lir (približno 1800 evrov, op. prev.) samo zato, da sem bil z njim. Poleg tega sem imel tudi kreditno kartico. Plačevali mi je osebnega trenerja, da bi postal vse lepši in izklesan. Med tem časom je vsak od naju imel še vsak svoje ljubezenske avanture. Živel sem v ulici Monte Napoleone (to je ena od najboljših luksuznih milanskih ulic, kjer so tudi modni butik, op. prev.), naokrog me je vozil šofer, na zapustu pa sem imel zlati Rolex. Potem ste postali 'personal shopper' (db. 'osebni prodajalec', navadno ga najdemo v luksuznih trgovinah in pomaga strankam pri izbiri oblačil, obutve ali tudi pohištva, naklata ali daril, op. prev.)? Tako je, pri nakupih v luksuznih butikih sem pomagal pe-

Pričevanje, ki je v Italiji in Sloveniji dvignilo precej prahu

Luca Di Tolve: "Bil sem gej, sedaj imam ženo... Profesor Veronesi ne ve, o čem govori..."

na za vedno izgubila zavest. "To je še sreča za vašega prijatelja", so mi dejali zdravniki. "Razvila se mu je namreč tudi toksoplazmoza, ki privede do razgradnje možganov. Bolje, da je v komi, ker bi trpel peklenške muke, če bi ostal pri zavesti". Tam sem imel prvič

Luca Di Tolve z ženo Tereso v Postojni (foto JMP)

občutek, da so bile moje prošnje, namenjene Devici Mariji, uslišane. Dokler niso tudi vam odkrili virusa HIV. To se je zgodilo ob moji vrnitvi iz Miami. Imel sem vseskozi 40°C vročine. Zdravniki so najprej dejali, kako sem v močvirnatem svetu Floride najbrž okužen z malarijo. Smrtno obsodbo je potem izrekla neka zdravnica v bolnišnici Sacco v Milanu, ki je delovala precej površinsko: "Okuženi ste z virusom HIV. Žal mi je. Tu so vaši izvidi. Postavite se v vrsto za začetek ustajenskega zdravljenja". Zavedel sem se, da bom moral umreti. Spet sem se vrnil živet domov k mami. Na praznovanju, ki sem ga pripravil za svoj trideseti rojstni dan, je nekaj gejevskih mladenc pri meni doma pozabil zagibanko, ki je opisovala reparativno terapijo profesorja Nicolosija. Na dušek sem jo prebral.

Da je ves res, kar je pisalo. Leta in leta sem prekomerno pil, njuhah kokain, seksal z več partnerji hkrati in v tridesetih različnih položajih in vendar

me videti plesati na odru, z zadnjico zunaj. Živel sem v grozi, da bi se homoseksualni vzgibi spet pojavili. Kaj pa ste storili, da se to ne bi zgodilo? Poiskal sem Giancarla Riccija, psihoterapevta, ki je član mreže Narth, profesorja Nicolosija. Začel sem delati na svoji moškosti. Potem ko sem se zaposlil kot varnostnik, sem začel študirati časnik *Gazzetta dello Sport* (osrednji italijanski športni dnevnik, op. prev.) in gledati po televiziji *Il processo di Biscardi* (pogovorna oddaja o nogometu, op. prev.), da se pri koleghih, ki so govorili zgolj o nogometu, ne bi znašel nepripravljen. Čutil sem, da mi je uspelo tistega dne, ko so me s sabo povabili na pivo v bar. Vrnil sem se med sebi enake. Pomislil sem: "Ti lahko postaneš heteroseksualen, lahko si oblikuješ družino". Ta misel mi je vlivala dobro počutje. Potrebovali ste le še dekle. Zaljubljen sem se v plavalno dekle, lepša od obraza in prsi. Žal je bila atletka in levčarka. Govorila mi je o kontracepcijski tabletki za "dan potem", nasprotno pa sem sam želel, da bi se spreobrnila. Po treh mesecih sva se razšla. Leta 2005 sem šel v Medugorje, da bi se Mariji zahvalil, da me je rešila. Ob času prikazanja je bilo, kot bi se stvarstvo ustavilo. Zaviadala je popolna, nestvarna tišina. S prostim očesom sem pogledal v sonce. Spet sem padel na kolena. Ko sem se vrnil v Italijo, 22. avgusta 2008, sem pri prijateljskem paru, ki je bil na romanju z mano, spoznal Tereso in po

treh letih skupne poti sva se poročila. Zdal bi rad postal oče.

Oprostite, kaj niste okuženi z virusom HIV? Seveda, toda zgodil se je še en čudež - odkar sem se spreobrnil, se je virusna moč popolnoma izničila. Počutil sem odlično, zato otrok ne bi bil podvržen nikarkršnemu tveganju. Žal pa do spočetja se ni prišlo. Vi pravite: "Ozdravel sem", s čimer implicitno homoseksualce označujete za bolnike. Toda na internetni strani Ministrstva za enake možnosti najdem zapisano: "Homofobija je bolezen, od katere je mogoče ozdraviti". Torej je bolan tisti, ki se boji gejev.

Ozdravel sem v etimološkem smislu - zavarovati se. Gre za duhovno ozdravljenje. Lahko bi uporabil tudi drugačen glagol. Tega uporabljam zato, ker bi nam radi vzeli tudi besede. Nikoli nisem pomislil na homoseksualnost kot na bolezen. Je potemtakem homofobija bolezen? Po seznamu Dsm (Diagnostic and statistical manual of mental disorders, op. prev.), seznanju duševnih motenj, morajo

biti prisotni za diagnosticiranje določene fobije vsaj štiri od naslednjih simptomov: po- višan srčni utrip, tahikardija, povečano znojenje, tresenje, dihalne motnje, bolečine v prsnem košu, siljenje k bruhanju, trebušne motnje, vrtoglavost ali omedlevica, depersonalizacija, strah pred zblaznelostjo ali smrtjo, parestezija. Kdor je označen za homofoba, doživlja štiri od zgoraj naštetih simptomov, kadar govori o gejih? Lepo vas prosim!

Takoj ko bo sprejet zakon o homofobiji, vas bodo artiljali.

Zakaj se ministrica za enake možnosti (takrat Mara Carfagna, nekdanja showgirl in fotomodel, op. prev.) raje ne zavzame za resno, znanstveno študijo za fenomen, ki opustošuje dušo? Morda zato, ker ima homoseksualnost za nekaj prirojena in nespremenljiva? Pa vendar homoseksualni gen ne obstaja, kakor se ga tudi nikdar ne bo dalo odkriti. Sicer ni mogoče razložiti, kako je pri homozigotnih dvojčkih, ki imajo skupen 100-odstotni delež genov, le 52 odstotkov obeh bratov homoseksualcev. Mar na ministrstvu za enake možnosti upoštevajo svobodne izbire?

Domnevam, da. No, v klasifikaciji bolezni Svetovna zdravstvena organizacija vključuje tudi motnjo F66.1 in pravi, da v primeru, da je heteroseksualna, homoseksualna ali biseksualna spolna izbira vir psiholoških motenj, "posameznik lahko poišče terapijo, da bi jo zamanjal".

Kako to, da se toliko govori o homofobiji? Te besede v italijanski enciklopediji Treccani sploh ni moč najti. Amsa (italijanska tiskovna agencija, op. prev.) jo je prvič uporabila, takrat zgolj enkrat samkrat, leta 1984. Lansko leto pa jo je uporabila kar 816-krat.

Gre za natančno strategijo gejevskih aktivstov, da bi dosegli sankcioniranje svobode mišljenja in izražanja. Gre za napad na ustavo. Nočijo, da se o njih govori, razen če se o njih govori dobro. Gre za neke vrste ustrohravno taktiko - če želiš, da te imajo za razumno in ne fobično, torej bolno osebo, se moraš strinjati s homoseksualistično ideologijo.

Zakaj pa množični mediji ponujajo idilično podobo homoseksualnega sveta? Ker je gejejem uspelo se polasti- ti medijskega sveta. Po več stoletjih preganjanj jim je v svoji prid uspešno obrnil negativne stereotipe. Če jim je uspelo povabiti Lady Gaga na riskno Parado ponosa, tu gotovo ne gre za par nesrečnežev. Pa, seveda, tu je zelo pomembna povezava s svetom mode, ki homoseksualnemu svetu omogoča veliko večje prepoznavnost in moč, kot je njihovo dejansko število, ki ga Nicolosi ne ocenjuje na okrog 10 odstotkov svetovnega prebivalstva, kot tudi eden od najtrdovratnejših mitov gejevske kulture, marveč na največ 1-2 od-

Luca Di Tolve je v soboto, 28. aprila, s svojo zgodbo spregovoril na škofjskem dnevu mladih v Postojni. Pod geslom "Zadihaji" so organizatorji mladim želeli pokazati, kaj lahko naredi živa vera v vsatelega Kristusa in molitev k Mariji v življenju kristjana.

stotka. Kaj menite o izjavah profesorja Umberta Veronesija (onkolog in politik, nekdanji minister za zdravstvo, op. prev.), ki meni, da je homoseksualna ljubezen "bolj čista" od heteroseksualne, "ker nima drugih ciljev, je torej sama sebi cilj, zato pa bolj avtentična, bolj resnična"? Mislim, da sploh ne ve, o čem govori. Gejevske odnose sem sam živel. Veronesi bi mi moral zdaj razložiti, kaj je čistejša v Leather club Milanu, ki ga sponzorira Arcigay, kjer prakticirajo sadomazohistični seks, ali v raznih dark room po gejevskih lokalih, kjer se daje

fitni kulturnimi aktivnostmi ali družbenokoristnimi neprofitnimi dejavnostmi. Kaj običajni odvrača od tega, da bi se odzvale? Iih je strah, da jih bodo označili za homofobne? Ali naslov št. IX kazenskega zakonika, ki obravnava zločine proti javni spodobnosti, za gejevske kroge ne velja?

Veronesi trdi, da: "Človeška vrsta se razvija proti nekemu 'enotnemu modelu'" in: "Umetna oploditev in darovanje (semena, maternice, op. prev) sta povzročila, da spolna združenja ni več edini način za razmnoževanje, ki bo spolno dejanje postopoma povsem osvobodila njegovega razmnoževalnega namena".

Kadar znanost ne gre z roko v roki z vestjo, pride- mo do zablode občutka vsemogočnosti. Profesor Veronesi žali naravo, poleg milijonov in milijonov heteroseksualcev in staršev. Naj se omeji na svoje delo onkologa, pa bo za vse bolje.

Tudi v Združenih narodih, Evropski uniji in v mnogih državnih parlamentih se prebija naprej gender ideologija. Želijo izenačiti homoseksualni, biseksualni in transesualni način življenja s tistim med moškimi in ženskami. Odkar je v Španiji premier José Luis Zapatero legaliziral

Če heteroseksualec postane gej, ga pozdravljajo kot heroja, ga vabijo na televizijo, mu ponudijo službo kolumnista po časopisih; če pa homoseksualec naredi nasprotno pot, ga družba izključi".

med istopolnimi, se na rojstnih listih lahko prebere: "roditelj A" in "roditelj B". V zvezi državi Massachusetts za katero pa je potrebno imeti izkaznico združenja Arcigay, ki velja kot obvezna prestopnica. Ali naj spregovorimo o rimski diskoteki Il diavolo dentro (Hudič v meni, op. prev.), ki se definira kot "največji rimski seks klub"? Tudi tja imajo vstop le tisti z izkaznico Arcigay. Vsak drugi in tretji petek v mesecu je tam "orgia party", pa še druge oblike spolne zadovoljitve, kjer partnerja lahko niti ne vzpostavita vizualnega kontakta. Je to tista "bolj čista" ljubezen? Zagotavljam vam, da ni niti enega samega gejevskega lokala, kjer se ne bi spodbujala srečanja v temi ali omogočala prostitucija. Veronesi bi se kvečjemu moral vprašati, kako to, da država vse to tolerira. Govorim iz neposredne izkušnje - če bi policija vdrila v te lokale z UV-svetilkami, bi povsod našla sledi moškega semena. Gre za trgovino z mesnimi užutki, ki pa se skriva za dozdevnimi nepro-

fitni kot homoseksualec. Poleg tega mislim, da so človeške osebe stopnično višje od ovac - ali to ne drži? Živali sledijo nagonu, človeške osebe razumu. Pri prvem porodu samek hčerkov npr. pogosto pojedjo svoje mladiče. Naj to toleriramo tudi pri doječih materah? Če homoseksualnost ne bi bila nič drugega kot neki naravni produkt, bi mar to bilo dovolj, da bi jo naredili za zaželeno? Gejevska afirmativna teorija zagovarja, da je vir stiske družba, ki sovrži homoseksualce. To seveda ne drži in jaz vam to lahko potrdim. Silna stiska je bila v meni, ne zunaj mene. Bil sem popolnoma prepričan, cefeminiziran gej, danes pa sem drug človek.

Ostaja dejstvo, da je v naravi homoseksualnost prisotna med nekaterimi živalmi bitji, kot so, recimo, orangutani in delfini, ki ne čutijo zaradi tega nobene stiske. Narava ponuja precej biološko pogojenih stanj, od obsesivno-kompulzivnih motenj do diabetesa, ki pa jih nihče nima za normalne zgolj zato, ker nastanejo čisto naravno. Če dva homoseksualca želita biti skupaj, naj bosta. Toda zakaj se neka številčno tako omejena manjšina poteguje, da bi sprejela vse moške in ženske vrednote in popačila tradicionalno družino, ki je temelj katerekoli človeške zveze?

Kaj menite o občinskih seznanjih izvenzakonskih skupnosti? Da obstajajo seznanji, ni pa nov. V Padovi, ki je te skupnosti leta 2006 priznala kot prvo mesto v Italiji, na pobudo svetnika Demokratecne levice, Alessandra Zana, predsednika Arcigay Veneta, se je do zdaj na seznam vpisalo 50 parov, vendar samo desetina gejevskih, kar pomeni 2 na leto.

Za koliko homoseksualcev, ki ste jih srečali, bi dejali, da so bili srečni? (Nekaj časa premlisajte). Srečni... Morda en sam. Toda če je sreča samo telesni užitek, potem jih je bilo veliko. Zame je sreča spolno veselje, ne organizem.

Vas je kdaj strah, ali je v vas kak sum, da bi spet postali ali da ste že vedno gej? Vedno. To je trn v mesu. Toda tu v Pescari pogledam naokrog, preden stopim na plažo, pa zašišim Gospoda, ki mi pravi: "Pojdi, pojdi, saj si ozdravel". (Avtor govori, kaj ga je objavil italijanski dnevnik *Il Giornale* 24. julija 2011, je Stefano Lorenzetto. Prevedel ga je Andrej Vončina)

Povabljeni smo, da začnemo govoriti

Presekati molk

Premišljuje o molku, ki se je razgrnil na zemljo, ko je utihnila živa Beseda Boga. Spravili smo jo na križ in umorili, ker nas je motila in izzivala. Kristusov molk v času njegove smrti in počivanja v grobu se zliva z molkom sodobnega človeka, odrinjenih množic, trpljenja, z molkom o življenju, smislu, ljubezni, človeku in Bogu. Molk je lahko pozornost, negotovost in veselje v pričakovanju besede. Mnogi tega ne prenesejo, ker so navajeni dobiti vse takoj. Molk je odprtost za dar, na katerega je treba čakati in zanj dozoreti. Koliko stoletij je bilo potrebnih, da se je izoblikovala

Janez Krstnik in mnogi mučenci pričajo o taki držbi in moči besede. Toda v naši civilizaciji smo se naučili posebnega molka. Mislimo si, da bodo drugi spregovorili, zlasti ko se nam zdi nevarno spregovoriti in to zamenjamo s prikritostjo in izmikanjem. Če bi spregovorili, se bojimo, da nas bodo napadli, nam nasprotovali, pošiljali grožnje in nas onemogočali. Ne smemo se bati, Jezus nam je obljubil posebno moč Svetega Duha. Ob njegovi podpori se bomo podali v boj proti neživljenju in krivici ter zavrnili greh, ki nas uspava. Pri tem je pomembna skrb za čisto vest in dar odpustanja, za notranjo naklonjenost in ponižnost, da priznamo svoje napake in se z vsemi duhovnimi sredstvi, zakramenti, molitvijo, angelsko in človeško pomočjo borimo proti njim.

Kljub toliko milostim tudi med kristjani najdemo težave molka in neiskrenosti. Z drugim vaticanskim koncilom se je v Cerkev naselilo veliko več evangeljske iskrenosti in svobode, zaživel je preroški pogum. Toda marsikomu se zdi nevarno, nekatere je strah žive in odprte Kristusove Neveste. Tako bomo morda doživeli zavrnitev s strani duhovnikov, vernikov ali kakšne skupnosti, vendar beseda mora stopiti na dan, z vsem spoštovanjem in odločnostjo. Sveta Katarina Sienska si je upala pogumno stopiti pred papeža in mu povedati, naj se vrne v Rim. To ni razbijaško in hudobno rušenje, ampak skrb za pristnost in iskrenost Cerkev, ki je zakrament odrešenja. Pogum besede in govorjenja pa mora biti povezan s pogumom poslušanja. Da smo pripravljene poslušati različne poglede, še posebej, da prisluhnemo mladim z vsemi njihovimi težavami, dvomi, vprašanji, se približamo iskalcem in ljudem, ki so razočarani ob robu družbe, ter ne nazadnje tistim, ki nas napadajo. Nekateri trpijo zaradi življenjskih odločitev in ran, ki so jih povzročili drugi. Ne bi smeli imeti zadržkov se pogovarjati z njimi in jim pomagati. Samo na hladni molk ne smemo pristati. Ta pa bo presežen, če bomo znali biti v tišini pred Gospodom, da bo v nas vse odprto za njegovo besedo in sporočilo. Pokazal nam bo pot pristnega življenja, pa naj bodo okoliščine takšne ali drugačne. Ne bo nas strah, ker bo on z nami in nas bo vodil v življenje. Noben molk nas ne bo mogel vkleniti v grob. Z Besedo se bomo pogovarjali o vsem, kar nas teži, o naših upanjih, o moči za pogovor in dialog v Cerkvah in družbi.

Primož Krečič

Beseda mora stopiti na dan z vsem spoštovanjem in odločnostjo.

govorica, ki je mogla ubesediti večno Besedo Boga za najvišji življenjski smisel! Toda, ko je prišla, smo jo utišali, da nam je morala v tišini spregovoriti s svojo ljubeznijo. Skoraj vse upodobitve križa prikazujejo mrtvega Jezusa, v katerem je pogan, rimski stotnik, začutil bližino Božje ljubezni in ga prepoznal za Božjega Sina.

Mrtvi obraz s križa in iz groba želi spregovoriti po nas, da bi prelomili molk mnogih grobov človeštva in posredovali njegovo besedo. Povabljeni smo, da začnemo govoriti. Sveto pismo predstavlja ljudi, ki so živeli strastno in uporabljali močne besede, od Abrahama, Mojzesa, Makabejcev do Petra in Pavla.

Primož Krečič

Moj korak za pomlad

Moja pomlad, naša pomlad

Letos pozimi sem slišal hude in težke stvari. O vsem, prav o vsem. Toliko in tako hudo, da mi je bilo težko, strašno težko pri srcu. In ne samo meni. Slovenijo je preplaval plaz mnenj in predavanj, kako je slabo, da smo dosegli dno, da se je vse izpridilo in da stvar ne deluje. Da je treba nekaj storiti, nekaj popraviti. Temu mnenju smo se pridružili tudi vsi ostali, seveda. Kimajočih glav smo ugotavljali, da je stanje

mladosti leta nimajo nobene zveze. Človek je mlad, dokler rase. Ne v višino, marveč v globino. Dokler išče, dokler se premika. Dokler ne obsedi, dokler ne odneha, dokler se bori.

Pomlad čaka tudi naš svet. Pomlad, četudi je še zima. Ker se pomlad ne začne, ko poženejo prvi popki, temveč ko se kdo odloči za pomlad. Spremembe se vedno najprej zgodijo v srcu. Ko je zunaj še

gromozanska zima, ko divjajo viharji in je mrz, se tam notri že nekaj dogaja, se odloča – za ali proti pomladi. Tu se začne tudi moja pomlad, pomlad moje problematične družine, moje krute okolice, moje zardele Cerkev, mojega sesutega sveta. V meni. Ker imam najprej jaz možnost za pomlad. In ker je v meni skrita možnost za

Pomlad se ne začne, ko poženejo prvi popki, temveč ko se kdo odloči za pomlad.

brezupno.

Se je od tedaj kaj spremenilo? Nič. Samo bolj smo začeli jamrati in iz našega samopomilovanja je zrastle še večja črnogledost. Še slabše se počutimo. Še bolj smo zbegani in izgubljeni. Jojmene, kot bi taval po temni sobi in ne bi vedeli, kam. Z vžigalicami v žepu.

Rad imam pomlad. Govori o veliki temi mojega življenja. O tem, da preživi samo tisti, ki je vedno mlad. Ki se nikdar ne postara. In da ima vsak v sebi možnost za to pomlad. Kot češnja, ki, tudi ko je že stara stara, vedno znova na pomlad požene sveže snežnobele mlade cvetove. Ne, pri tej

pomlad tudi tega sveta. Če bi vsako drevo čakalo na drugo, da bi zacvetelo, ne bi nikdar dočakali pomladi. Tako tudi nikdar ne bomo dočakali boljšega sveta s pravimi in trdnimi vrednotami, če jih ne bomo sami začeli živeti.

Tako je brezupno stanje sveta samo zatišje zime, ko se v meni odvija boj med življenjem in smrtjo. Zatišje, ko se svet ustavi in čaka, kaj bom izbral. Od moje izbire je odvisna pomlad. Od tega, ali je moj Gospod vstal ali še vedno počiva v naročju zemlje.

Potrebujemo tvojo vero.

Marko Rijavec

Se še spomnite na Evropsko unijo? - Ob 9. maju, dnevu Evrope

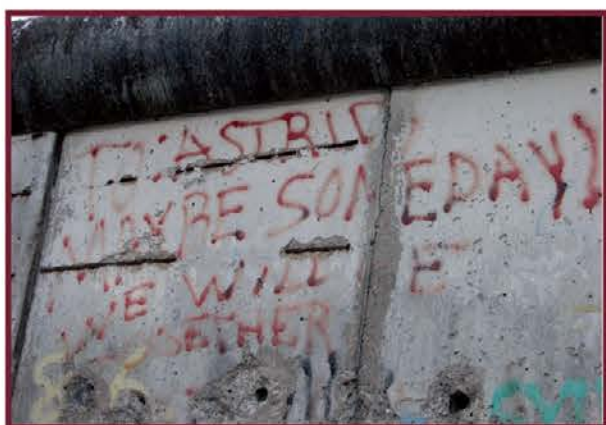
"Astrid, morda bova nekega dne skupaj"

Ko sem pred časom obiskal Berlin, sem v spominskem parku na ostanku berlinskega zidu opazil napis *To Astrid, maybe someday we will be together* (Za Astrid, morda bova nekega dne skupaj).

Sprva se mi je zdelo le izvorno sporočilo zaljubljenca, ki ga je ta visoki betonski zid ločil od njegovega dekleta ali žene, ki je ostala na "nepopisani" strani zidu. Potem pa bolj kot komu je sporočilo namenjeno, sem začel premišljevat, kaj sporoča. Bistvo sporočila je beseda "skupaj". Upanje, da bosta zaljubljenca spet skupaj, je izraz velike ljubezni, ki je dobila mesto na tako simboličnem kraju, da bolj ne bi mogla. Na zidu, ki je na dramatičen in krut način ločil Evropo in svet, se pojavi napis z željo, da bi spet lahko bili skupaj ...

Danes najbrž ni prav preveč moderno pisati članke z evforičnimi pridevniki o Evropi kot o velikem skupnem domu, saj so v ospredju finančna kriza in njene nevarnosti, reševanje te ali one prezadolžene članice ter krčenja njenih gospodarstev. Ali so naši predniki sanjali in gradili združeno Evropo samo zato, da bi odžrli zaslužek menjalnicam valut na stari celini? Ali zato, da bi lahko potovali brez potnega lista? Rad verjamem, da se kljub vsem dogodkom na finančnih trgih, ki so se zgodili v zadnjih stihir letih, zavedamo, kaj pomeni skoraj šest desetletij miru in skupnega sodelovanja.

Na berlinski zid lahko gledamo kot na nekaj oddaljenega, ki se nas prav nič ne tiče, saj je od nas oddaljen vsaj 1000 kilometrov, vendar kot simbol združuje in povzema vse tisto, kar je v 20. stoletju negativno zaznamovalo našo celino. Delitve, vojne, moč ideologij, smrt, razvrednotenje človeškega življenja in strah so povzeli v betonskih delih zidu. Tudi zraven nas se je zgodil podoben zid ... občutili smo neizprosno delitve tako v Gorici in Trstu, kot tudi v Istri.

Velika vizionarska ideja, ki jo danes poznamo kot Evropska unija, se je začela kot dogovor o skupnem električnem trgu med tedanjim francoskim zunanjim ministrom Robertom Schumanom in kölnskim županom Konradom Adenauerjem. Bila so pozna 40. leta prejšnjega stoletja in to drzno povezovanje je danes prineslo združeno Evropo. Sodelovanje je na stari celini rodilo novo podobo in način življenja. Ta kontinent je posoda, kjer morajo in lahko najdejo svoj življenjski prostor vsi Evropejci. Z očetom te ideje lahko soglašamo, ko trdi, da "narodom povrnemo samozaupanje, da jih ne pustimo okameneti spričo nevarnosti, da združimo vire naše zahodne civilizacije in tako – ne z vznemirjanjem, temveč v skladu s konstruktivnim načrtom – oblikujemo zapore proti uničevalnim izbruhom" (R. Schuman, Za Evropo).

Združena Evropa je do sedaj najbolj učinkovit odgovor na mirno in demokratično sožitje med

narod, ki so jih v preteklosti delile ideologije, vojne in morije. Ta projekt ni samo začasna rešitev ali čakanje na nekaj drugega, ampak je dolgoročno rešitev za skupen napredek na vseh področjih. Kot trdi Schuman, Evropa je človeštvu omogočila poln razcvet, zato je tudi ona tista, ki mora pokazati novo pot pluralizma, spoštovanja in sobivanja. Nahajamo se v občutljivih časih, ko se lahko zdi, da je združena Evropa le mit ali pravljica za naivne. Svoboda ni pravljica in kdor si prizadeva za mir, ni naiven, zato smo vsi prebivalci tega kontinenta dolžni braniti demokracijo in si aktivno prizadevati za svobodno življenje. Rad si predstavljam, da je bilo tistega novembra večera 1989. leta Astrid in njenemu zaljubljenecu toplo pri srcu. In tako smo tista Astrid ali pisec sporočila lahko vsi, ki si želimo biti skupaj.

Besedilo in slika: Aljoša Vodopivec

Anonimni pričevalci 20. stoletja (4)

Leonardo Sciascia: "Krščanstvo brez onostranstva nima okusa"

Ta svetovno znani sicilijski pisatelj, esejist, novinar, politik, pesnik, scenarist in dramaturg se je rodil leta 1921 v Racalmutu pri Agrigentu, umrl pa v Palermu leta 1989. Bil je agnostik, pri svojem razmišljanju pa se je skliceval na razsvetljenstvo. Tudi njega je označeval spostiljiv odnos do Cerkev in krščanstva, kakor je veljalo za prenekaterega zahodnega agnosticnega intelektualca – naj omenim npr. Camusa. Ignoramus et ignorabimus, torej – ne vemo in nikdar ne bomo vedeli: "Nekoč sem zapisal, da če imajo moji verni prijatelji dvome o svoji veri, imam sam dvome o svoji neveri. Ateisti ne obstajajo, ljudje torej, ki bi v vsakem trenutku svojega življenja bili prepričani o neobstoju Boga: o tem problemu nam razum ne more povedati nič dokončnega. Prepričan pa sem, da ne obstajajo niti verniki, ki bi vedno in povsod verovali. Mislim, da se prav v vsakogar, tudi v svetnike, kdaj pa kdaj naselijo grozljivi dvomi". Da ima v tem oziru prav, nam pričajo primeri sv. Terezije Avilske, sv. Janeza od Križa ali bl. Matere Terezije, pa tudi katoliški pisatelj Bernanos, ki ga je Sciascia izredno cenil, je nekoč dejal: "Moja vera je v 24 urah dvomov na dan, katerim odštejem eno minuto gotovosti. To mi zadostuje". Na le-tega se sicilijski pisatelj sklicuje tudi pri vprašanju smrti, saj je Bernanos na smrtni postelji Boga izzval na neke vrste dvoboj: "To je ena od najbolj zvišenih misli. Če nas bo namreč smrt zares privedla pred Boga, nam bo on moral izstaviti račun našega življenja. On nam bo moral podati razlage". Nekoč se je znašel na katoliškem zborovanju, kjer pa se v več dneh govorjenja prav nihče ni skliceval na upanje v posmrtno življenje. Sciascia se je

tako spraševal, kaj od krščanstva sploh ostane, brez te težnje po prihodnosti, ki gre onkraj tega sveta. Vera se na ta način zreducira le na neki povprečen, zakasnel in brezvezen socialni in moralni nauk: "Bolj pravična razdelitev dobrin, spolni liberalizem, olajšanje tuzemskih bolečin –

to so vse zadeve, ki jih Cerkev odkriva sedaj, z zamudo in zmedeno. Pri tem pa izgublja obzorje duše, smrti in onostranstva, transcendenco, torej. Prevelik poudarek daje življenju, življenjskim dobrinam, iskanju sreče – katolicizem, ki se priključuje nekemu nedoločnemu radikalizmu". Zdi se, da se tu Sciascia vrača k Pascalovi stavi na obstoj oz. neobstoju Boga: "Vera ne more biti nič drugega kot že dobljena stava. Toda težnja po onostranstvu, upanje v to, da ne umremo, je bistvo neke religije. Če se ne oznanja več tega pričakovanja večnosti, če se pusti ob strani ta napetost, potem postane neka religija podobna humanitarnemu klubu, sindikatu ali politični stranki".

Andrej Vončina